

— Благодаря, дѣдо! прошепнала русалчицата.
По би било добрѣ да загина . . .

И наистина, когато ясното слънце се показало надъ езерото, Пролѣтянка изплавала надъ водната повърхностъ и протѣгнала ржцѣ срѣщу слънцето...

И почувствувала Пролѣтянка, че отъ топлината тя почнала да става по-лека, по-прозрачна, като мъгла, и бавно се повдигнала все по-нагорѣ и по-нагорѣ къмъ ясното небе . . .

— Благодаря ти, дѣдо! радостно викнала на прощаване Пролѣтянка.—По-добрѣ е да загина азъ вмѣсто дѣвойката, която е тѣй обична на майка си, а азъ съмъ тѣй сама-саминичка . . .

И понесла се Пролѣтянка въ видъ на бѣло облаче по синьото небе, слѣла се съ другитѣ облачета въ огроменъ облакъ, и когато се тя носѣла надъ засѣянитѣ поля и нивя, заплакалъ голѣмиятъ облакъ въ видъ на проливенъ дъждъ . . . Паднала върху земята и Пролѣтянка, и напоила нѣжнитѣ, зелени стебълца на веселопокаралитѣ сѣидби . . .

Дѣцата припкали по поляната и пѣли:

„Ситенъ дъждъ вали, дѣчица,
Есѣка капка е жълтица,
Дѣца припкатъ и крѣщатъ,
Зясто в'поли да бератъ . . .“

— Слава Богу! Проводи ни Богъ и дъждецъ!
си думали селянитѣ и се кръстѣли.

Пролѣтянка сега въ видъ на дъждовни капчици блѣстѣла върху трѣвичкитѣ и си думала:
„О, благодаря ти, дѣдо! . . . Менъ ми е сега тукъ тѣй хубаво, тѣй леко и радостно . . .“

Прѣвелъ: Г. Стояновъ.